

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 1. Duo grauißimorum scriptorum loci, quorum in vtroque eadem
macula hæserat, emendati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

M. ANTONII MURETI
I. C. AC CIVIS R.

VARIARVM LECTIONVM
LIBER XIII.

*Duo grauisimorum scriptorum loci, quorum in utro-
que eadem macula haeserat, emendati.*

CAPVT I.

VEREO interdum, ne sint quibus
hoc totum scriptionis genus leue ac
contemnendum esse videatur, quod
ad maculas è veterum libris eluen-
das refertur. Vt enim vera sint quæ
scribimus: ferè tamen, simulatque
quis vnã aut alteram litteram vocemve in libro suo
aut mutauerit, aut deleuerit, aut addiderit, ita singula
horum librorum capita concerpat licet: vt quorum
vñ vsus præterea vllus esse alius possit. Sed tamen si
quis secum reputet, primùm, quanta utilitas ex ve-
terum scriptorum lectione capiatur, deinde, quan-
tam difficultatem deprauata scriptura illorum studio-
se exhibere soleat, magnam gratiam habendam esse
iudicabit iis, qui suo labore laborem aliis minuunt:
& in quibus ipsi fortassis aliquando hæsitauerunt, in eis
ne alij quoque hæsitent, elaborant. Qua spe fretus,
subseciuis horis, eorum librorum, quibus olim vsus
sum, oras inspicio, & si quid in eis notatum video,
quod vsui etiam aliis esse posse arbitrer, colligo: atque
in hæc qualiacumque concinno: vt, si minus ipse de
neco excudere possum digna quæ legantur; at certè
aliquid

Z 5

Mureti
Lectiones
10
25

aliquid efficiam, quo ij qui lectione digna scripserunt, facilius intelligantur. Nunc igitur duos locos indicabo, quorum in utroque *διάνοια* legitur, cum utrobique *ἀνοια* legi debeat: idque eo libentius faciam, quod in utroque & eruditissimi interpretes lapsi sunt, neque id isti animaduverterunt, qui, quasi ipsi tantam quam offendant, exultant in aliorum erratis, capite mimico orationis genere tam cupide persequuntur. Eorum prior est apud Thucydidem lib. sexto, in oratione qua Alcibiades aduersus Nicias de mittendis in Siciliam copiis differit. Cum enim prior eum rogasset Nicias, quod maiores sumptus quam pro re haberet: respondet delicatus ac sumptuosus adolescens, sumptus illos ad ostentandam externis hominibus ciuitatis magnitudinem ac potentiam pertinere: neque illam imprudentiam inutile esse (ita enim *ἡρόμενος* vocat) cum quis sumptibus suis non sibi tantum prodest, sed etiam ciuitati. Verba eius haec sunt: *καὶ ἐκ ἀχρηστος ἢ δ' ἀνοια, ὅς ἂν τοῖς ἰδίοις τέλει μὴ ἐκαστὸν ἴκον, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν ὠφελῆι*. Ita enim legendum esse non ut omnes peruulgati libri habent, *διάνοια*, vel scholiis Graecis intelligi poterat, in quibus ita notatum est: *εἰρωνεύεται ὁ Ἀλκιβιάδης, λέγων ὅτι, εἰ καὶ ἀνοια φαίνομαι πῶν, ἀλλ' οὐ τῆ πόλει ἐκ ἀχρηστος μόνον ἐστὶν ἡ ἀνοια, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμος*. Idemque planè confirmat, quod in eadem oratione haud ita multo post legitur: *καὶ τὴν πόλιν ἢ ἐμὴ νεότης καὶ ἀνοια πῶν φύσιν δοκῶσα εἶναι, ἐκ τῶν πολλῶν νεότητων δυνάμειν λόγους τε παρέπουσιν ἀμίλητος, καὶ ἐργῶν πῶν ἐσχημένη, ἐπεισε*. Alter locus est in libello, qui Platonis quidem non videtur, sed inter ipsius opuscula nomen legitur, De liberis educandis: ubi grauius peccare ostendit eos, qui paruulos quidem liberos sibi magistris ac paedagogis habent; sed puberes iam se-

... suo more ac modo vivere patiuntur : ait enim, non animaduertere, se in eo imprudentiæ ac temeritati licentiam ad faciendas iniurias dare. Argue hoc exponit his verbis, ὡς δ' οἱ μὴ τ' ἠλκιμίας ταύτης ἔρρωμένον ἐπιλαμβάνοντες τῆ ἀνοίᾳ δίδόντες ἐξουσίαν ὅπῃ τὰ ἀδίκωτα, λανθάνουσι. Sed hic quoque τῆ διανοίᾳ perperam in vulgatis libris legitur.

Illustrati loci duo ex Aeneide. CAP. II.

Nihil temerè aut inconsideratè à Virgilio dicitur : omnia propriis & accommodatis ad id quod agitur vocibus exprimuntur : & , vbi minimè putes, aliquid plerumque reconditæ eruditionis latet. Vt in his verbis è sexto Aeneidos :

*Sed non ante datur telluris aperta subire,
Laricosos quàm quis decerpserit arbore fetus.*

Cicero, quod sciam, veterum, ac ne Fuluius quidem et Guellius notarunt, cur *operta telluris* dixerit. Bonam deam & Tellurem eadem esse, vel ex Macrobio constat. Vbi autem Bonæ deæ fiebat, opertum vocabatur, quò vitis ingredi nefas erat. Cicero primo Epistolarum ad Atticum: *Quasi in operto dicas fuisse*. Et in Paradoxis: *Ut, si in opertum Bonæ deæ accessisses, exulares*. Nam igitur constat, cur *telluris operta* dixerit. Sed & in his è quinto versibus :

*Stans procul in prora pateram tenet, exta q̄, salfos
Porrici in fluctus, ac vina liquentia fundit.*

Plinius veterem esse illam porriciendi exta in mare cōsuetudinem notarunt : ita vellem, aliquid de fundendi exta consuetudine notassent. Poterant autem è Thucydidis libro sexto: vbi Nicias, Lamachus, & Alcibiades solantes è Piræo aureis & argenteis pateris vinum in mare fudisse dicuntur. Verba scriptoris omnium

Mureti
Lectio
II
28